

„Șarpele e odios nu pentru că mușcă, ci pentru că se ascunde ca să muște.”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII

Numărul 631

26 iulie - 1 august 2023

Adevărata mare evaziune și corupție: cea de stat, cea de guvernare...

Cezar Adonis
Mihalache

Și dacă, de fapt, imensa, catastrofa „gaură la buget” nu există?... Nu la dimensiunile pandemice vehiculate de guvernanți și clasa politică asociată evazionist electoral?... Dacă este doar un deficit cât se poate de normal pentru o țară ieșită dintr-o pandemie sanitar... economică și având de decontat o lungă factură de cheltuieli cu

De aceea, înainte de a vorbi despre o gaură presupus catastrofală în bugetele de stat, și a pune biruri, ar trebui să știm care este nivelul real de cheltuieli al statului cu migrații dar și cu refugiații... Nu vom afla însă prea curând... Pentru că o mască sanitar politică de guvernare maschează jocurile cu adevărat periculoase pentru viitorul țării... Și nu „gaura” de la buget ne va periclita destinul de țară... Nu de acolo vor apărea mișcările sociale de

interesul cât timp țările mari sunt degrevate de povara absorbției de migrații, de facturi și datorii de țară cu întreținerea acestora... În plus, suntem în an preelectoral, iar căscarea flămândă a unei presupuse găuri carnivore în bugetele de stat devine și mai îndoielnică... Mai ales când, înainte de a veni cu date și anchete clare despre unde s-au scurs banii și unde au fost „franjurite” bugetele, guvernării aplică măsura „consolidării bugetelor”... Nu a peticirii lor, prin reducerea cheltuielilor bugetare, prin limitarea deplasărilor externe ale președintelui și aleșilor, nu prin tăierea banilor tocați de felurite instituții, inutile pentru noi, pentru nevoile noastre social-economice, dar resurse-sinecuri pentru clasa politică, punându-se, în schimb, biruri peste mediul privat de afaceri și peste populație...

Or, cine garantează că această presupusă gaură catastrofală la bugetul de stat nu este dată, în mod intenționat, de subestimarea veniturilor la bugetele de stat și supraestimarea cheltuielilor aceluiași stat?... Pentru că nimeni nu are acces la modul de scriere, de desenare, de colorare cu mintea infracțional-guvernamentală a bugetului general al țării... Și este atât de comod să fâlfâie steagul roșu al catastrofei de țară și să pui noi biruri pentru a-ți asigura noi sinecuri necesare în noul și noii ani electorali, nu?! Și când totul este făcut la nivel speculativ... Nu doar estimarea găurii bugetare, ci însăși desfășurătorul financiar economic al țării... Și atunci, tot speculativ, putem considera că există, nu o gaură la buget, ci zeci de fisuri de supurare a banilor ce vor veni din noile accize, noile taxe și creșteri de TVA, dar și din limitări ale unor drepturi socio-profesionale...

stradă... Și care, nu, nu vor fi ale noastre, revoltați eventual de accentuarea sărăciei, ci a acelor care încep a se constitui în colectivități pe care, numai mâine-poimâine, va trebui să le ascultăm la nivel de nevoi, apoi cerințe și pretenții... Ba, poate ne vom trezi și cu aleși locali din masa în formare, pentru că, dacă s-a putut în Germania, unde legile care prevedeau obligația unei rezidențe de „n” ani pentru a putea candida au fost „sublimate” peste noapte, fără știrea publicului, nemții trezindu-se cu un tânăr migrant, abia ajuns acolo, primar al unei localități (probabil deja acaparată de colectivitățile de „noi populații”), atunci de ce nu și în România, nu?!...

Așadar, ce ascunde mascarada catastrofei găuri la buget pe care nimeni nu o poate contura, măsura, contesta?... Pentru că DNA -ul se ocupă de marea corupție, dar nu cea de la nivelul guvernării, iar parchetele europene nu vor veni să cuantifice falsul guvernanților în declarații și statistici pentru a izbi în adevărata mare corupție: cea de stat, cea de guvernare... Pentru că nu au

Borne și „borne” din Transilvania...

Mihai
Ogrinji

doamnă cu nume de pustă dădea în clocot, cu ceva vreme în urmă, tot căutând, pe facebook, iubitori ai muntelui cu care să se întâlnească la borna „Pietrei secuului”. Nu știu câți mușterii a reușit să adune. Cert este că, pe la o săptămână sau două, s-a postat, arătându-se singură, cu bolovanul în brațe, și jubilând: „Am ajuns!”. N-am de lucru și comentez scurt: „Mare scofală!” Cvasi-instantaneu mi-a dat un dos de bornă și uite așa a sucombat prietenia noastră on-line. Asta e: am pierdut ce n-am cunoscut... Cu nepotolite mâncărimi locomotorii, o madamă de la Budapesta, purtând nume de pește, a zbunghit-o, ca din hățuri, tot într-acolo, nu demult. Cum putea raporta misia?

Ajunsă și ea în vârful fericirii, a nemurit momentul cu poza aferentă: o față umbrată de ochelari de soare și o gură înflorită cu întârziere, picioare „înfrigate” și o semi-rălă a trupului pe bolovanul vopsit ca un totem de mormânt unguresc.

Nu știu ce este în capul acestei dame: ori e rea de muscă, ori este mușcată de țețe! Altfel nu pricep de ce, totdeauna când se infiltrază prin Transilvania, haihăiește ca pornită din pușcă. Nu m-aș mira s-o văd și călare... Sigur, megiesii noștri dintru Apus au în sânge lor și-n copitele cailor gonitului, neastâmpărul stepei. De ce însă sunt lăsați să hălăduiască de boulea, împrăștiind mesaje iredentiste mizerabile, ca și cum România ar fi o stână fără câini, fără stăpâni, fără botă.

Este inutil să invocăm puzderia de provocări la care se tot dedau maghiarii, tot căutând-o cu lumânarea. Vă mai amintiți de criminalul hortist, J. Nyiro, plimbat într-o oală de lut prin Transilvania? Știe cineva unde i s-a îngropat... urma? Dar de urmașii „Crucilor cu săgeți”, care se antrenau întru militarie, până deunăzi, prin munții noștri? Nu mai vorbesc de Cimitirul Eroilor – Valea Uzului. Chiar așa: ce fel

de „eroi internaționali” pot fi cei care s-au luptat pe pământul românesc, împotriva Armatei române? Poți fi declarat erou fiindcă ai venit să mă ucizi și să-mi ocupi pământurile? Nemții, ungurii, austriecii, rușii și ceilalți nu pot fi eroi decât în țara lor și atât. În nici un caz acolo unde au produs crime, nenorociri greu de imaginat. Cine îi vrea eroi să-le ia osemintele, eventual și crucile, și să-i ducă în țara care i-a adus pe lume.

De ani buni, tot soiul de maghiari rătăciți își dau întâlnire la Băile Tușnad. Care călare, care, mai nou, cu „avionul local”, care cu pene, care doar cu mustați: toți însă cu porniri revanșarde de o toxicitate maximă. Desigur, în frunte cu godacul supraponderal, izvorât parcă din sămânța lui „Ubu roi”. De ce maghiarimea iredentistă – politică de stat! – nu-și ține „tabăra de vară” și la Ujgorod

(Ucraina), Voivodina (Serbia) sau Slovacia? Întrebarea este, desigur, absolut retorică... Pe neisprăviții care ne conduc țara vi i-ați putea închipui ca făcând astfel de reuniuni la Cernăuți, Balcic, Vârșeț ori Gyula? Ferească-ne Domnul...

Dar să revenim la borne. Cu câțiva ani în urmă, când am fost pe Valea Vaserului, cu mocănița stăpânită tot de habsburgi, am văzut la Vișeu de Sus, abandonată în decor, bornă ce delimita hotarul nostru cu Polonia. Și un panou, cu o explicație foto, în cinci limbi. Sunt documente istorice de o valoare specială pe care încercăm, în fel și chip, să le risipim, să le distrugem. Singuri, ca niște români adevărați, nu Mitici... Alții, în propria noastră casă, fac din baligă bici, iar noi nu mai știm cum să disprețuim, să ne descotorosim de propria noastră istorie. De unde atâta tembelism? Oricum, nu prea aș rămâne surprins dacă nu s-ar mai ști pe unde se găsesc borna și panoul...

migrații și refugiații de felurite seminții?... Ori, viceversa, pentru că deja este îndoielnic în care „matroska” se ascund unii și în care „cal troian” ceilalți?... Pentru că, și migrații, și refugiații, sunt parcă parte în același scenariu de stoarcere a bugetelor țării... Nu știm câți migrați din cifrele asumate de Iohannis, pentru „insertia” (de populații) în România, au fost aduși aici, nu știm nici numărul ucrainenilor care mai sunt în țară... Pentru că noi nu avem voie să știm cum ne este cangrenată țara, nu?!... Vedem doar că ucrainenii par tot mai puțini, dar pare doar un „absenteism” temporar... european, în care chiar UE a constatat că oamenii fugiți de război au plecat în... vacanțe prin Europa (dar cum când statul de refugiat ar fi trebuit să le limiteze deplasările de cetățeni încă nonUE?), și constatăm înmulțirea migraților... Sunt tot mai mulți, deja nu mai sunt doar niște apariții ici ori colo, ci îi numărăm masiv pe străzi, prin parcuri (!) și prin cartiere, în vreme ce deficitul, ăsta da deficit!, de forță de muncă este tot mai mare și mai reclamat de firme...

Țara lui Papură-Vodă...

Gheorghe
Stamate

Cine nu a auzit de „Țara lu' Papură Vodă”?! Fie și așa, în considerarea expresiei intrată de câteva secole în vocabularul românului. Credem, că mai toți. Chiar dacă puțini sunt aceia care mai au habar și de adevărata-i semnificație. Mă rog, important este că, în ținutul acela – cunoscut ca fiind Țara lu' Papură Vodă – înțelesul rezida în faptul, că fiecare făcea cam ce vrea. Cu câteva nuanțări, impuse de circumstanțe.

Otoman, în urma păcii de la Passarovitz din 1718, se instaurează ocupația austriacă. Administrație, care avea planuri mari cu acea Klaine Walachie (Valahia Mică), de dincoace de Olt. Și, astfel, potrivit izvoadelor istorice: „jugul de lemn turcesc este înlocuit cu jugul de fier austriac”. Numai că, în cazul de față, socoteala de acasă nu se potrivea cu cea din târg, pentru că locuitorii acestui ținut altfel au înțeles să accepte dictatul. Și, de aici, o întreagă filozofie socială, care avea să reprezinte un segment de istorie, demn

deosebire de ceea ce se întâmplă acum, când austriei își extind afacerile pe seama românilor – fără ca vreunul dintre reprezentanții puterii să-i deranjeze cumva – și, mai mult, ne impun și ne umilesc la noi acasă, în timpurile respective, altfel stăteau lucrurile.

Forțați de împrejurări, austriei au ales să manevreze într-un alt mod masa asupra cărei se așezaseră ca o pecingine: i-au atras pe răzvrățiți și pe jefuitori de partea lor, oferindu-le funcții importante în administrarea treburilor interne. În folosul

vocând că, între anii respectivi, în această parte de teritoriu românesc s-ar fi întâlnit, chipurile, „Țara Nimănu”, nu are nicio justificare. Căci, Țara Nimănu era, într-adevăr, Țara Românilor, unde acesta se putea exterioriza în libertate deplină și unde chiar se învioraseră comerțul, starea socială și situația economică. În Țara lu' Papură Vodă, chiar se trăia bine.

Poate, doar astăzi să fie așa. Căci, nu putem să ne închipuim altfel, din moment ce străinii au ajuns să dicteze asupra interesu-

mascaradă o dovadă crasă incompetentă, este prostie, este corupție, este lașitate?! Credem, că este câte puțin din fiecare, numai dragoste de țară și de nația românească nu este. Și-atunci, vi se pare cumva exagerat să spunem că, orice asemănare cu acea „Țara Nimănu” nu este tocmai întâmplătoare.

Cât despre „Țara lu' Papură Vodă”, nici vorbă, pentru că, în acea Țară, totul se întreprindea numai și numai în interesul românului. Pe când astăzi – când, chipurile, nu mai suntem sub nicio ocupație – am

Căci, într-un fel se prezentau lucrurile în Moldova aflată sub domnia lui Ștefăniță cel Tânăr (1517-1527), unde el însuși se confunda cu respectiva poreclă și, altfel se prezentau în Țara Românească, mai exact în Oltenia, aflată la acea vreme sub administrație austriacă, unde se instaurase „domnia” lui Neagu Papură. De astă dată, fără de nicio poreclă.

Așadar, în Moldova – secătuită de o secetă teribilă – gloata ajunsese să macine până și papura, ca substitut al făinii de porumb. Bântuia foametea, iar urmașul marelui domnitor Vasile Lupu, devenit suveran la doar 11 ani, era complet depășit de situație. Cu toată priceperea, diplomația și îndârjirea hatmanului Luca Arbore de a menține Țara, pe linia de plutire.

În Oltenia, scoasă la mezzat de către Imperiul

de avut în vedere de către viitorimea obedientă și fără de nicio reacție la ceea ce se întâmplă cu Țara aceasta.

În concret, spre deosebire de ceea ce ne fac nouă străinii astăzi, între care austriei întrec orice măsură, în acea perioadă împotrivirea băștinașilor și tertipurile la care au apelat pentru izgonirea hrăpăreților a rămas de poveste. Pentru că, spre deosebire de prezent, în Țara lu' Papură Vodă, de atunci, cel care făcea ce voia era românul. Nicidecum străinul: austriac, turc, grec sau cine mai știe ce o fi fost el. Căci, asta s-a întâmplat cu adevărat, natul nu le-a îngăduit să se manifeste la liberă apreciere în această parte de Țara Românească. Încât, aidoma ungarilor cândva și austriei au fost nevoiți să lase totul baltă și să-și abandoneze izvorul din ale cărui ape începuseră să se „adape” din plin. Astfel, spre

lor, bineînțeles. Numai că, în situația dată, românii nu s-au detașat de interesul național și le-au pus capac manipulatorilor. Mai pe românește, „le-au tras clapa”. Ca, într-un final, să nu le permită să mai scoată ceva din bogățiile acestui plai de legendă. Cum de legendă este și întâmplarea pusă în sarcina vestitului haiduc Neagu Papură, care – după cât se spune – le-ar fi confiscat austrieilor vreo 20 de căruțe cu aur, din taxele încasate în Ardeal și în Oltenia.

Caracteristica pentru dominanta perioadei respective constituind-o eludarea legilor și normelor impuse de către dominația străină, la noi în țară. Lozincă cea mai potrivită datinei străbune fiind: „Totul pentru interesul obștesc, nimic în favoarea ocupantului!”.

Încercarea unora de a acorda iz peiorativ perioadei cât s-a statornicit Țara lu' Papură Vodă, in-

lui românesc, pe care – vrem sau nu vrem să recunoaștem – se pare că ni l-au confiscat. Păi, cum altfel, când austriei ne jefuiesc bogățiile cu toptanul, ucrainenii ne râd în nas, în timp ce ne blochează căile navigabile și se înstăpânesc pe bucăți de pământ românesc, batjocurindu-ne credința și limba. Adăugați la toate acestea – care nu sunt inventariate complet – ce se întâmplă în Transilvania, unde ungarii din Ungaria persiflează tot ceea ce este sfânt și tradițional românesc, își însușesc imobile și cumpără pământ, dezvoltându-și afacerile la propriul cherem, inclusiv prin construcția neautorizată a unui aeroport și a atâtor alte edificii. Totul sub oblăduirea unor autorități, pe care nu mai știm cum să le categorisim, ca să nu greșim cumva. Oricum, în niciun fel în slujba poporului român.

Este toată această

ajuns la un pas de a nu mai avea ceva românesc. Restul, la aprecierea generală. Și, dacă majoritatea așa se complace, atunci hai cu toții la vot. Un vot, pe care, din nefericire, nu mai știm cui să-l acordăm, căci prea îndelung am fost dezamăgiți de către cei care mai au tupeul să se numească „politicieni români”, de cei care jură pe Constituția României, ca imediat să o încalce.

În ce ne privește, suntem depășiți de situație, chiar dacă uneori resimțim lipsa unui autentic Papură Vodă, cât despre un Vlad Țepeș nici nu mai încapă vorbă...

Politicianul un actor parvenit...

Petre
Jipa

Lumea o scenă, spectatorii așteaptă finalul în „Romanul de cinci parale”. Nu degeaba Bertolt Brecht începe romanul: „Fritz pleacă la război și se întoarce fără un picior”. Cinic...! Eu îl începeam: a fost și a luptat pentru pace, pacea lumii care nu ne dă pace, apoi vorbeam despre sacrificiul lui care a fost pentru binele omenirii și pentru o lume normală. Dar ce mai este normal, politicianul este un actor parvenit. Iată

presiune suplimentară asupra liderilor politici europeni, și au fost obligați să ia măsuri urgente pentru a gestiona criza și a coordona eforturile de vaccinare. Eforturi recunoscute de cineva aparte, iar acel cineva este Kamala Harris. Acum parcă începem să înțelegem: „Când investim în energie curată și vehicule electrice și reducem populația, atunci mai mulți dintre copiii noștri pot respira aer curat și pot bea apă curată.” Reducem populația și rămân copii fără părinți, cum...?

În Orientul Mijlociu, conflictul dintre Israel și

schimbări sistematice. Teatrul politic din ultimul an a fost plin de tensiuni și schimbări. Într-o lume conectată și interdependentă, evenimentele politice dintr-o țară pot avea un impact major asupra altora. Dar vom vedea cum se vor dezvolta aceste aspecte și cum va evolua teatrul politic în următorii ani. O evoluție prin tăcere, pentru că nimeni nu vorbește despre cum tratatele de la Minsk unu și doi au fost încălcate de cele două părți. Două părți, care de fapt sunt mai multe părți. Actul unu și actul doi. Primul

multe runde de negocieri și acorduri ulterioare, precum Minsk II, semnat în februarie 2015, cu scopul de a rezolva conflictul în Ucraina de Est.

Minsk II este al doilea set de acorduri de pace semnate între Ucraina și rebelii separatiști din regiunile Donețk și Lugansk din Ucraina de Est. Acest tratat a fost semnat pe 12 februarie 2015 și a urmat tratatului original de la Minsk din septembrie 2014 care nu a reușit să rezolve complet conflictul. Minsk II a reafirmat prevederile din Minsk I și a inclus noi

clusiv armament și trupe în aceste regiuni, în ciuda acordurilor de pace. Pe de altă parte, Rusia și rebelii separatiști au acuzat și ei Ucraina de încălcarea tratatelor prin nerespectarea regimului de încetare a focului și blocarea implementării mecanismului de control și monitorizare.

În concluzie, ambele părți au încălcat tratatele în diferite momente și sub diferite forme, ceea ce a dus la continuarea conflictului în regiunea ucraineană de Est. Despre cauzele încălcării tratatului nu vorbesc, ce putem vedea și ce concluzii tragem...? Dar să lăsăm pe alții mai deștepți să vorbească: „Summit-ul NATO din 2023 de la Vilnius, Lituania, este acum doar o amintire. Dacă aș putea caracteriza summit-ul în doar în două cuvinte, aș spune: „realitatea mușcă. Și mușcă în ambele sensuri”, se afirmă într-o analiză publicată azi de Daniel McAdams, director al think-tankului american, Institutul Ron Paul pentru Pace și Prosperitate. Pe de o parte, SUA și aliații săi din NATO s-au confruntat față în față cu realitatea că promisiunile nesfârșite de ajutor militar „nelimitat” acordat Ucrainei pentru a învinge Rusia nu vor duce la atingerea acestui obiectiv. De cinci săptămâni se așteaptă contraofensivă ucraineană, dar a produs zero rezultate. Rușii au eliminat alți 20.000 de soldați ucraineni din grupul tot mai mic al celor recrutați cu forța (cu forța?) și slab instruiți, scrie McAdams.”

Lumea e o scenă, dar scena aceasta a trecut de la lumea orwelliană în lumea teatrului lui Eugen Ionescu. „Jocul cu moartea” Această piesă absurdă ne este prezentată ca fiind o victorie. Așa ne spune un prim secretar de stat. Dar să fie pace!.

o cronică a teatrului politic din ultimi trei ani: Ultimii trei ani au fost plini de evenimente politice care au captat atenția întregii lumi. Începând cu Statele Unite, alegerile prezidențiale au fost în centrul atenției. Campania electorală tensionată dintre președintele în funcție de atunci Donald Trump și principalul său contracandidat, Joe Biden, a ținut întreaga planetă cu sufletul la gură. Candidații au tras (dar și au încasat) lovituri neîncetate unul altuia în încercarea de a câștiga încrederea alegătorilor. În cele din urmă, Joe Biden a fost declarat câștigător, devenind al 46-lea președinte al Statelor Unite.

Pe plan european, Uniunea Europeană a fost martora unor schimbări semnificative în politica sa. În luna ianuarie (2022) Regatul Unit a părăsit oficial UE în urma negocierilor îndelungate și controversate privind Brexitul. Acest pas a avut un impact major asupra relațiilor economice și politice din întreaga Europă. De asemenea, pandemia COVID-19 a pus

Palestina a continuat să fie unul dintre cele mai fierbinți subiecte politice. Atacurile reciproce și tensiunile crescânde au dus la un număr mare de victime și la deteriorarea relațiilor dintre cele două părți implicate. În același timp, Iranul a continuat să-și consolideze prezența regională, generând îngrijorare în comunitatea internațională. În Asia, China a continuat să-și consolideze poziția ca putere economică și politică dominantă. Relațiile sale tensionate cu Statele Unite au rămas în centrul atenției, punând presiune pe aliații și partenerii din regiune. De asemenea, criza politică din Myanmar, declanșată de lovitură de stat militară, a adus cu sine instabilitate și violențe extreme.

Pe fondul acestor evenimente majore, în multe țări din întreaga lume, societatea civilă și cetățenii au continuat să lupte pentru drepturile omului, justiție socială și egalitate de gen. Proteste și mișcări populare, precum Black Lives Matter, au pus presiune pe liderii politici și au cerut

tratate de la Minsk, cunoscut și sub denumirea de Acordurile de pace de la Minsk, s-a semnat pe data de 5 septembrie 2014 între Ucraina și rebelii separatiști din regiunile Donețk și Lugansk din Ucraina de Est. Aceste acorduri au fost mediate de către Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE), Rusia și Uniunea Europeană.

Prin acest tratat, părțile implicate au convenit să înceteze efectuarea operațiunilor militare în Donbas, să adopte măsuri de „dezescaladare” și să stabilească un regim de încetare a focului durabil. De asemenea, au fost stabilite prevederi pentru restabilirea controlului guvernamental asupra granițelor, iar regiunile afectate urmau să primească un statut special. Cu toate acestea, de la semnarea primului tratat de la Minsk, au existat recrudescențe ale conflictului în regiune și s-au înregistrat multiple încălcări ale acordului de către ambele părți implicate. Tratatul de la Minsk a fost urmat de mai

măsuri pentru punerea în aplicare a acordurilor de pace. Principalele puncte ale acordului includ încetarea completă a focului, retragerea armamentului greu, instituirea unei zone-tampon între forțele combatante, înființarea unui mecanism de monitorizare și control, precum și restabilirea controlului guvernamental asupra graniței de stat a Ucrainei în regiunile afectate. „Retragerea armamentului greu” iar astăzi au bombe cu defragmentare aprobate de SUA. Deci tratatul de la Minsk II a reprezentat un efort de oprire a conflictului.

Atât tratatul de la Minsk I, cât și tratatul de la Minsk II au fost încălcate de ambele părți implicate în conflictul din Ucraina de Est. Ucraina a acuzat Rusia și rebelii separatiști din regiunile Donețk și Lugansk de încălcarea acordurilor prin continuarea ostilităților, nerespectarea regimului de încetare a focului și respingerea controlului guvernamental asupra granițelor. Ucraina a afirmat că Rusia a furnizat sprijin militar, in-

Doar un alt cuțit în spatele nostru, acum însă unul din colții a două viitoare Români, fiecare încercând să o sfărtece pe cealaltă...

Cezar Adonis
Mihalache

Deși ar trebui să ne bucare, ca mijloc de îndreptare, ca o adevărată sabie împotriva nodului camarilei politico-juridice din România, ca șansă de a repune lucrurile la locul lor, recenta decizie a Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) s-ar putea dovedi, de fapt, un cuțit în spatele nostru... Pentru că vorbim de momentul în care Europa s-a trezit să facă această „justiție” peste capul nostru. Și modul în care a transformat totul într-un tăiș ce va lăsa fisuri în orice parte ar izbi... Dar, mai ales, răni tot mai adânci în trupul tot mai plâpând al ființei noastre... Pentru că țara este prea slăbită pentru a se apăra de dedesubturile otrăvitoare ale acestui demers impus de Europa. Față de felul în care, în numele dreptății și a unor îndreptări necesare, se lovește într-o justiție deja străvezie prin „ieșirile” masive din sistem, plecări, nu doar tolerate, ci direct „coordonate” de un președinte de țară semnând pensionări peste pensionări din magistratură, chiar dacă sis-

temul își strigă penuria de procurori și judecători.

Da, decizia CJUE este corectă! Pentru că nu pot fi suspendate procesele și urmările penale, prin prisma prescrierii unor fapte, iar toate eliberările vizând pionii camarilei politice, prin reinterpretarea și constatarea bruscului drept la eliberare, prin prescrierea faptelor, au fost duse cu mult dincolo de lege. Întrebarea este, însă: ce facem noi? Vom prelua această decizie și abili o vom transforma, dintr-o impunere a curții europene (ce dă dreptul judecătorilor noștri de a nu mai ține cont de normele curții constituționale a româniei și nici de cele ale înaltei curți dacă este încălcat dreptul european), sau vom lăsa magistratura românească să fie devorată din interior, prin conflictele de interpretare (și ale dreptului de a interpreta) generate de această decizie a CJUE?

Și suntem într-un moment în care, deloc cu mânuși, Europa ne dă o lovitură cu bătaie destul de scurtă... Una în care în sistemul juridic din România va putea consemna două direcții: una naționalistă, suverană, care va ignora in-

terpunerea unei curții europene peste instanțele românești, și chemarea judecătorilor la un soi de nesupunere civico-juridică (prin ignorarea deciziilor celor mai înalte instanțe ale țării), și una care va ține cu dinții de respectarea dreptului european... Practic suntem în momentul în care Europa creează o incompatibilitate între dreptul european și cel național, mai mult, impunând ignorarea, sfidarea și încălcarea normelor naționale (fie ele așa cum au fost interpretate prin CCR). Și este o mișcare ticăloasă a Europei pentru că, folosindu-se de o îndreptare necesară, așteptată de cetățeni (blocarea eliberărilor abuzive ale corupților din închisoare), ea creează două falii antagonice în țară... Iar dacă sistemul nu va reuși să echilibreze această încălecare normală (din perspectivă etică și deontologică), dar periculoasă (din perspectiva stabilității juridice naționale, cel puțin ca mijloc de menținere a unității deja slăbite a sistemului juridic românesc), ne vom trezi între colții a două Români, fiecare încercând să o sfărtece pe cealaltă.

Și avem doar două posibile direcții de acțiune în fața acestei provocări... Fie punem în acord decizia curții europene cu normele noastre, tratând însă această decizie ca o recomandare, și nu o impunere, fie ignorăm Europa, lăsăm corupții scăpați, și ne urmăm „drumul”, cu riscul real de a avea judecători care să intre în acel cadru de nesupunere juridică (și civică în cele din urmă) față de propria țară, justificându-și alegerea prin faptul că sunt și ei cetățeni cu drepturi europene. Iar tragic este faptul că va fi o decizie ce va fi luată, în cea mai mare măsură, tot de către sistemul politic... Pentru că acesta este beneficiarul revizuirii termenelor de eliberare în baza unor prescripții care au dus la punerea în libertate, pe lângă tâlharii politici, și a tâlharilor de cea mai joasă speță... Pentru că nu dreptul la adevăr a urmărit sistemul politic când a asigurat cadrul juridic pentru prescrieri și eliberări, ci asigurarea unei mase suficiente de baroni și alte spețe de otrepe de viță politică prin care să se asigure de finanțarea recunoscătoare a acestora în perioada electorală (prin

aducerea de bani, fie și prin interpuși, la partid)...

Va fi dară una dintre cele mai grele încercări prin care va trece justiția noastră. Sau nu... Și nu „fragilitatea” ființei ei în fața deciziilor europene, și a celor politic-autohtone ne doare (așa, coruptă cum e astăzi, poate să crape!), ci faptul că eventuala ei disoluție va afecta grav tocmai stabilitatea țării și binele națiunii.

De aceea, se impune conversia de urgență a deciziei curții europene într-o acceptare și asumarea a ei (dar, a priori, ca recomandare) și curățarea acelor instanțe românești (CCR și ÎCCJ) care au făcut posibilă această cangrenă în cangrenă prin prescripția anumitor fapte. Și da, Curtea de Apel din Brașov, care a reușit să ducă această speță pe masa instanțelor europene ar trebui să capete ea statutul de Curte Constituțională a României, înlocuindu-i pe judecătorii care și-au bătut joc de această instituție din interese politice și de sinecură.

Aceeași preacurvie și corupție ca în politică...

Maria Diana
Popescu

Gvernul de la București supraviețuiește doar cu împrumuturi din surse externe și interne de peste 15 miliarde de lei pe lună, adică 3 miliarde euro. La finalul primului trimestru din 2023, datoria publică a României a ajuns la 706,5 miliarde Lei, adică 141,3 miliarde de Euro. O creștere cu 49 de miliarde de lei (9,8 miliarde de euro) față de finalul anului 2022. Deficitul bugetar e atât de mare încât orice modalitate de reechilibrare pare o nebunie. La un PIB de 300 miliarde de euro și venituri bugetare de 100 miliarde de euro, deficitul bugetar de șase-șapte la sută din PIB este unul colosal. În aceste condiții magistrații, imposibil de tras la răspundere, unii dintre ei, prefacându-se că împart dreptatea, folosindu-și influența și puterea pentru a se poziționa deasupra legii, au pierdut contactul cu realitate din Țară și țin cu dinții de privilegii.

Să ne amintim că, prin hotărâre judecătorească, de fapt un

conflict de interese, magistrații și-au dat singuri mărime de salarii cu 25 la sută, iar greva acestora, potrivit art. 170 din „Legea dialogului social 367/2022”, a fost ilegală, judecătorii și procurorii neavând dreptul să facă grevă. În cei peste 30 de ani de la lovitură de stat magistrații de la vîrf au făcut jocuri politice murdare, arestări la comandă, ajutați de servicii, la fel ca într-un stat unde mafia „taie și spînzură”. Au protejat afaceri murdare, s-au înfrățit cu interlopilor, cu politicienii corupți, au favorizat infractorii, iar acum nu vor să renunțe la ceea ce nu li se cuvine.

Nici măcar pensiile speciale din buzunarul lor nu i-au împiedicat să facă dosare false, să trimită după gratii nevinovați, să vîndă sentințe, să condamne cu suspendare, să achite sau să prelungească procesele pînă la prescripția dosarele a sute de infractori, delapidatori, mituitori. Ei nu merită nimic în plus, decît pensia bazată pe contributivitate.

Pentru că aceștia primesc pe lîngă pensia dată de „Legea 263/2010” și

o pensie de serviciu, favorizată de „Legea 303/2022”, privind statutul judecătorilor și procurorilor. Dacă vor munci mai mult și se vor pensiona ca fiecare român la vîrsta limită de pensionare vor avea timp să ducă la bun sfîrșit procesele infractorilor tîrăgănite extrem de mult, dar și pensia pe contributivitate le va crește. Turma de magistrați trebuie pusă la punct, pensiile lor speciale tăiate, iar banii necuveniți primiți pe nedrept, înapoiați. Aceștia încasează pensii „radioactive”, de o obscenitate morală fără seamăn, în timp ce toate celelalte clase sociale se zbat în sărăcie. Toți ar trebui să fim egali în fața legii. Nu spune nimeni că nu sînt și magistrați care își fac datoria pe principii de moralitate! Guvernul Ciolacu se împiedică și el în propriile izmene și nu vrea să calculeze pensiile magistraților pe baza contributivității, în conformitate cu punctele de pensie acumulate, nu la 80 la sută din media ultimilor cîțiva ani. Noua formulă de calcul a pensiilor magistraților, cu lacunele evidente, reprezintă un abuz, fiind

neconstituțională. Celorlalți pensionari din România nu li se aplică aceste reguli, mărimea de drept a pensiilor acestora este amînată de la an la an, li se dă niște mărunțiș periodic, iar inechitățile în cazul lor sînt strigătoare la cer.

Guvernul Ciolacu a găsit iute soluții pentru magistrați, în situația unui deficit bugetar enorm, astfel că pensiile lor vor continua să rămîină speciale și discriminatorii. De ce cred eu că nu se va întîmpla nimic cu pensiile speciale? Lesne de înțeles. România e țara procurorilor „mîncă-ți-aș gura”! E suficient să ne amintim de procurorul torționar Lazăr Augustin, de Koveși și Portocală. Iohannis a apărut cu strășnicie fundul lui Koveși, pentru că fundul generos al acesteia acoperea dosarele retrocedărilor din Sibiu, ale caselor lui Iohannis și ale soției sale. Chiar credeți că procurorii nu au cunoștință despre protocoalele cu S.R.I. și Gestapoul N.K.V.D.-ist din D.N.A.?

A cercetat vreodată D.N.A. averile procurorilor și judecătorilor? Comportamentul unor procurori vine

ca urmare a statutului de superpotențai, conferit în perioada băsistă, preluat, revizuit și adăugit în perioada guvernelor iohanniste. Magistrații sînt singurii „meseriași” de top care nu răspund în urma sentințelor date pe baza legilor incorecte. Grav este că, pînă acum, aleșii neamului n-au fost capabili să pună în mișcare o lege a răspunderii magistraților. O justiție independentă și dreaptă nu e posibilă dacă nu există și responsabilitatea corectei prestații a legiuitorului! Orice magistrat care face o justiție fără morală, corectitudine și responsabilitate, oricît de devreme s-ar pensiona, ia cu el și închisoarea dinlăuntru și închisorile nedrept parafate. În justiția română avem aceeași preacurvie și corupție ca în politică, cu mici diferențe de abuz, dictatură sau îndemînare. În fine, poporul are mai mult mai multă demnitate decît pot avea unii magistrați și toate portocalele stricate din Justiția română.